

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 241/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosti JUDr. R. K., zastúpeného advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Moyzesova 8, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 8657/2013, sp. zn. Rvp 8658/2013, sp, zn. Rvp 8659/2013 a sp. zn. Rvp 10323/2013 vo veci namietaného porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Galanta sp. zn. 23 Er 1015/2010 z 19. októbra 2012, sp. zn. 23 Er 1285/2010 z 19. októbra 2012, sp. zn. 23 Er 1235/2010 z 19. októbra 2012 a sp. zn. 17 Er 343/2012 z 21. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti JUDr. R. K. vedené pod sp. zn. Rvp 8657/2013, sp. zn. Rvp 8658/2013, sp, zn. Rvp 8659/2013 a sp. zn. Rvp 10323/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 8657/2013.

2. Sťažnosti JUDr. R. K. o d m i e t a ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 10. januára a 7. februára 2012 doručené sťažnosti JUDr. R. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vedené pod sp. zn. Rvp 8657/2013, sp. zn. Rvp 8658/2013, sp, zn. Rvp 8659/2013 a sp. zn. Rvp 10323/2013, ktorými namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uzneseniami Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 Er 1015/2010 z 19. októbra 2012, sp. zn. 23 Er 1285/2010 z 19. októbra 2012, sp. zn. 23 Er 1235/2010 z 19. októbra 2012 a sp. zn. 17 Er 343/2012 z 21. novembra 2012 v časti vylúčenia súdneho exekútora z exekúcie.

Sťažovateľ uviedol, že od 6. júna 2007 začal vykonávať exekučnú činnosť ako exekútor podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a to aj pre obchodnú spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava, s ktorou bol v pracovnom pomere do 5. júna 2007. Okresný súd napadnutými uzneseniami rozhodol o vylúčení sťažovateľa ako súdneho exekútora z vykonávania exekúcií z dôvodu jeho zaujatosti proti oprávnenej – spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., čím zasiahol do ním označených práv. Sťažovateľ ústavnému súdu zároveň navrhol, aby sťažnostiam vyhovel a nálezom vyslovil porušenie ním označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu postupom okresného súdu v označených konaniach a jeho napadnutými rozhodnutiami, napadnuté uznesenia okresného súdu zrušil, veci vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej tvrdil, že k porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy, práv podľa

dohovoru, práva podľa dodatkového protokolu a označeného článku ústavy došlo aj napadnutým postupom okresného súdu v označených konaniach.

Sťažovateľ v sťažnostiach reagoval aj na predošlú judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej po právnej a skutkovej stránke obdobné sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom odmietnuté z toho dôvodu, že sťažnosti boli podané zjavne neoprávnenou osobou. Sťažovateľ v sťažnostiach prezentuje názor, že s právnymi východiskami takejto judikatúry ústavného súdu „*zásadne nesúhlasí*“ a ponúka odlišný právny názor.

Rovnako sťažovateľ uviedol, že nesúhlasí s nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 a že právny názor, ktorý v ňom ústavný súd vyjadril (a okresný súd ho nasledoval) nie je právne udržateľný. Základ tohto právneho názoru spočíva v tom, že skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom povinného alebo povinnej je okolnosťou vylučujúcou ho z výkonu exekúcie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností zistil, že sťažovateľ aj napriek skutočnosti, že mu je známy názor ústavného súdu na problematiku jeho locus standi pred ústavným súdom v danej veci, podáva aj naďalej sťažnosti vo veciach, ktoré sú skutkovo a právne takmer identické s tými, ktoré už ústavný súd riešil, preto, ako je aj v sťažnostiach explicitne sťažovateľom konštatované, sťažovateľ nesúhlasí s ustáleným názorom ústavného súdu, a teda ani s jeho rozhodnutiami o predchádzajúcich typovo zhodných sťažnostiach sťažovateľa a domáha sa jeho zmeny. Ústavný súd naďalej konštatuje, že zastáva ustálený právny názor a argumentáciu, ktorou bol odôvodnený, o limitácii ústavných práv exekútora, prezentovaný v množstve svojich predošlých rozhodnutí, podľa ktorého súdny exekútor nemá aktívnu legitimáciu na podanie sťažnosti ústavnému súdu

proti rozhodnutiu, ktorým exekučný súd vylúčil exekútora z vykonávania exekúcie z dôvodu jeho zaujatosti proti oprávnenej, teda vzhľadom na pomer exekútora k účastníkovi konania (oprávnenej) podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku. V takomto prípade je súdny exekútor objektom rozhodovania a sám ako súčasť súdnej moci nie je nositeľom žiadnych základných práv, a to ani v záujme ochrany účastníka exekučného konania (oprávneného).

Keďže ide o sťažnosti v podstate identické (skutkové a právne okolnosti), ktoré už ústavný súd riešil, ústavný súd odkazujúc v podrobnostiach na uznesenia sp. zn. I. ÚS 478/2011, sp. zn. III. ÚS 151/2012, sp. zn. III. ÚS 211/2012 a sp. zn. III. ÚS 363/2012 opätovne dospel k záveru, že ju podala osoba zjavne neoprávnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto z tohto dôvodu sťažnosti sťažovateľa odmietol (bod 2 výroku).

Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti, prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania, sťažovateľa upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej ústavnému súdu bude podávať takéto typovo zhodné sťažnosti, ktorých nedostatky sú mu známe z jeho rozhodovacej činnosti týkajúcej sa jeho obdobných vecí, môže ústavný súd využiť možnosť vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie sťažnosti neodôvodniť.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľom v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014